

Datum van
inontvangstneming

:

05/03/2015

Zaak C-41/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

2 februari 2015

Verwijzende rechter:

High Court of Ireland (Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 december 2014

Verzoekende partijen:

Gerard Dowling

Padraig McManus

Piotr Skoczylas

Scotchstone Capital Fund Limited

Verwerende partij:

Minister for Finance [minister van Financiën]

Andere belanghebbenden:

Permanent TSB Group Holdings plc en Permanent TSB plc

[Or. 1][OMISSIS]

[Or. 2][OMISSIS]

[Or. 3][OMISSIS]

[Or. 4][OMISSIS]

[Or. 5][OMISSIS]

[Or. 6][OMISSIS]

[Or. 7][OMISSIS]

**VERZOEK AAN HET HOF VAN JUSTITIE OM EEN PREJUDICIËLE
BESLISSING, INGEDIEND KRACHTENS ARTIKEL 267 VAN HET
VERDRAG BETREFFENDE DE WERKING VAN DE EUROPESE UNIE**

[OMISSIS]

[Or. 8] INLEIDING

- 1 Dit verzoek vindt zijn oorsprong in het feit dat de High Court of Ireland op 26 juli 2011 een „direction order” [het bevel om een bepaalde handeling wel of juist niet te verrichten] heeft uitgevaardigd krachtens Section 9 van de Credit Institutions (Stabilisation) Act 2010 [wet van 2010 ter stabilisering van de kredietinstellingen; hierna: „Wet”], een Ierse algemene wet die op 21 december 2010 door het Ierse Parlement is aangenomen in de context van de economische en financiële crisis die Ierland toen doormaakte. De oogmerken van de Wet zijn in punt 65 van het onderhavige verzoek uiteengezet. In de Wet is onder meer bepaald dat de minister van Financiën de Ierse High Court eenzijdig mag verzoeken om bevelen uit te vaardigen die in verregaande mate ingrijpen in de rechten van aandeelhouders. Het in casu aan de orde zijnde direction order betrof de Irish Life and Permanent Group Holdings plc¹ (hierna: „ILPGH” of „onderneming”) en Irish Life and Permanent plc² (hierna: „ILP” of „bank”).
- 2 Verzoekers zijn leden en aandeelhouders van ILPGH, een Ierse vennootschap met beperkte aansprakelijkheid. De eerste drie verzoekers zijn individuele aandeelhouders van ILPGH [OMISSIS]. De derde verzoeker was gedurende een bepaalde tijd ook directeur van ILPGH, een post waarop hij was benoemd door een bijzondere algemene vergadering van ILPGH die in juli 2011 werd gehouden (hierna: „BAV”). De vierde verzoekster is een onderneming die in handen is van de derde verzoeker en die eveneens aandeelhouder is van ILPGH.
- 3 De verwerende partij is de minister van Financiën van Ierland (hierna: „minister”).
- 4 Thans leven ILPGH en ILP voort onder de respectieve namen Permanent TSB Group Holdings plc en Permanent TSB plc. Deze beide ondernemingen zijn door de Supreme Court of Ireland toegelaten tot interventie als „notice parties” (belanghebbenden). Zij ondersteunen de conclusies van verweerder.³
- 5 ILPGH is een onderneming die werd opgericht krachtens een door de High Court in januari 2010 goedgekeurde schikking. In de gehele relevante periode was zij een houdstermaatschappij die de volledige eigendom bezat van ILP. Deze laatste vennootschap is, zoals hierboven geschetst, een bank die thans in Ierland actief is

¹ – Thans „Permanent TSB Group Holdings plc”.

² – Thans „Permanent TSB plc”.

³ – [OMISSIS]

onder de naam Permanent TSB plc. ILPGH bezat geen andere activa.⁴ Zij is geen kredietinstelling.

- 6 Tijdens de relevante periode bezat ILP de Irish Life Group, die de winstgevende ondernemingen Irish Life Assurance plc en Irish Life Investment Managers Ltd omvatte.⁵

VOORGESCHIEDENIS VAN HET GEDING

- 7 De Ierse financiële sector speelde een centrale rol in de economische crisis die Ierland heeft doorgemaakt. Kort gezegd waren de Ierse banken zeer kwetsbaar voor de verslechtering van de vastgoedmarkt en te sterk afhankelijk van leningen op de internationale markten.⁶
- 8 Ierland was niet het enige land waar de financiële sector moeilijke tijden kende, maar de link tussen de financiële stabiliteit van de banken en de financiële stabiliteit van de staat was er zeer sterk, vanwege de relatieve omvang van de sector en omdat de staat zich in ruime mate garant had gesteld voor de verbintenissen van de banken. De financiële sector was op zijn hoogtepunt naar verluidt vijf keer zo groot als de economie.⁷
- 9 [Or. 9] Hoewel heel wat, zo niet alle lidstaten van de Europese Unie drastische maatregelen moesten nemen om hun financieel systeem te ondersteunen, was de interventie van de Ierse Staat in verhouding dus enorm. Toen de Ierse Staat in 2010 het Steunprogramma aanvaardde, had hij al 46 miljard EUR in het financiële systeem gepompt (of zich minstens tot betaling daarvan verbonden). Het steunbedrag dat in 2011 door de Staat aan de banken werd verleend, bedroeg 223 % van het bruto binnenlands product. In de EU lag het gemiddelde op 12,5 %.⁸
- 10 De eerste grote staatsinterventie was de verlening van een „bankgarantie” in september 2008, waarin door de Credit Institutions (Financial Support) Act 2008 [wet van 2008 betreffende financiële steun aan kredietinstellingen] werd voorzien. Daarbij werd voor een periode van twee jaar een staatsgarantie verleend, die betrekking had op de klantendeposito's voor bedragen boven 100 000 EUR (hierna: „CIFS-garantie”). Bedragen tot 100 000 EUR waren voordien reeds beschermd door het Depositogarantiestelsel. Toen de CIFS-garantie verviel, werd zij vervangen door de Eligible Liabilities Guarantee Scheme [garantieregeling voor in aanmerking komende passiva]. Die regeling was in 2009 ingesteld om de Ierse kredietinstellingen liquiditeit en andere vormen van financiële steun te verschaffen. Tevens kon noodliquiditeitssteun worden verkregen van de Ierse

⁴ – [OMISSIS]

⁵ – [OMISSIS]

⁶ – [OMISSIS]

⁷ – [OMISSIS]

⁸ – [OMISSIS]

Centrale Bank (hierna: „centrale bank”) en van de Europese Centrale Bank (de zogenaamde „Eurosysteemfinanciering”).⁹

- 11 Van deze regelingen mocht echter niet gratis gebruikgemaakt worden. De banken moesten een vergoeding betalen voor de verleende garantie. Zo betaalde ILP 45 miljoen EUR voor de eerste jaarthelft van 2010 en 94 miljoen EUR voor dezelfde periode in 2011. Zij betaalde ook de Europese Centrale Bank voor de verleende liquiditeitssteun.¹⁰
- 12 Ondanks deze maatregelen brokkelde het vertrouwen van de markten in de banken steeds verder af. Nog steeds werden deposito’s opgevraagd en niet vervangen, zodat de banken nog afhankelijker werden van de Eurosysteemfinanciering.¹¹
- 13 Eind oktober 2010 daalde de beurskoers van ILP met 69 %. Het aandeel noteerde op dat moment 93,3 % lager dan zijn piekniveau (te weten in februari 2007, toen de marktwaarde 6,3 miljard EUR bedroeg). Voor Allied Irish Bank (hierna: „AIB”) en Bank of Ireland bedroeg die daling respectievelijk 82 % en 51 % in 2010, te weten 98,7 %, respectievelijk 95,5 % lager dan hun piekniveau. Bovendien verlaagden de internationale kredietbeoordelaars hun ratings aanzienlijk.¹²
- 14 In 2010 waren 25 % van alle Eurosysteempleningen toegekend aan Ierse banken. Naar het einde van het jaar toe verhoogde het geleende bedrag sterk, naarmate de deposito’s afnamen. Het bedrag van de „reguliere” liquiditeiten vanwege de ECB steeg van 36 miljard EUR in april naar 74 miljard EUR in september, terwijl de „noodliquiditeitssteun” verhoogde van 14 miljard EUR in augustus naar 44 miljard EUR in november.¹³
- 15 Het Ierse begrotingstekort schoot eveneens de hoogte in, tot een niveau dat aanzienlijk hoger lag dan de door het Unierecht voorgeschreven grens. Dat was grotendeels het gevolg van de operaties ter ondersteuning van het bankwezen.¹⁴
- 16 De financiële situatie van de overheid verslechterde. Haar kredietrating werd herhaaldelijk verlaagd – van AAA+ begin 2009 tot speculatief („sub-investment grade”) midden 2011. Van januari 2010 tot het einde van oktober 2010, steeg het rendement van vijfjarige obligaties (en dus de kostprijs voor de overheid om geld te lenen op de internationale obligatiemarkten) van 3,1 % tot 5,2 %. Ook de bredere economie had erg te lijden onder de crisis; de overheid snoeide in haar uitgaven en de werkloosheid steeg.¹⁵

⁹ – [OMISSIS]

¹⁰ – [OMISSIS]

¹¹ – [OMISSIS]

¹² – [OMISSIS]

¹³ – [OMISSIS]

¹⁴ – [OMISSIS]

¹⁵ – [OMISSIS]

- 17 [Or 10] Tijdens deze periode heerste een gespannen sfeer op de obligatiemarkten. Dit kwam onder meer door de vrees voor „besmetting” binnen de eurozone. Ierland was dus niet de enige lidstaat die geconfronteerd werd met stijgende obligatierentes.¹⁶
- 18 In de procedure voor de Ierse High Court is deskundigenbewijs aangedragen waaruit blijkt dat sprake was van een „negatieve spiraal” („adverse feedback loop”) die de zaken bemoeilijkte voor de regeringen van de eurozone. Met name de volgende twee belangrijke factoren worden daarin vermeld: 1) toegenomen bezorgdheid omtrent de verliezen van de banken, het wanbetalingsrisico inzake bankverplichtingen, en toegenomen fiscale kosten van de overheden voor de ondersteuning van de banken, en 2) recessie, in het bijzonder in de landen waar bezorgdheid heerste over de banken en de staatsschuld, en als gevolg daarvan hogere kredietverliezen door banken en stijgende overheidstekorten (want de belastinginkomsten daalden, terwijl de sociale uitgaven van de overheid stegen).¹⁷

HET STEUNPROGRAMMA

- 19 Eind 2010 werd duidelijk dat de internationale obligatiemarkten het vertrouwen in Ierland waren kwijtgeraakt en dat Ierland financieringssteun nodig had. Het land sloot een beginselakkoord af in verband met het Steunprogramma om ervoor te zorgen dat de overheid duurzaam kon worden gefinancierd.¹⁸
- 20 De steun die in het kader van dit Programma werd verleend was hoofdzakelijk afkomstig van het Internationaal Monetair Fonds (hierna: „IMF”) en twee organen van de Europese Unie, te weten het Europees financieel stabilisatiemechanisme en de Europese Financiële Stabiliteitsfaciliteit. Het IMF, de Europese Commissie en de Europese Centrale Bank (hierna: „externe partners”) hielden toezicht.¹⁹
- 21 Het Steunprogramma stelde een financieringsfaciliteit van 85 miljard EUR in, die naargelang de behoeften kon worden aangesproken, teneinde de Ierse Staat te voorzien van de nodige financiering die hij op de markt niet meer kon verkrijgen tegen een redelijke kostprijs. Het IMF en de EU droegen elk ongeveer 22,5 miljard EUR bij. De Staat stelde 17,5 miljard EUR uit het National Pension Reserve Fund (Nationaal Pensioenreservefonds) ter beschikking. Het Verenigd Koninkrijk droeg 3 miljard EUR bij op grond van een afzonderlijke bilaterale overeenkomst. Ook Zweden en Denemarken deden op bilaterale basis stortingen, die in totaal ongeveer 1 miljard EUR bedroegen. De middelen die via deze financieringsfaciliteit ter beschikking werden gesteld, waren geen schenking en zullen met rente moeten worden terugbetaald.²⁰

¹⁶ – [OMISSIS]

¹⁷ – [OMISSIS]

¹⁸ – [OMISSIS]

¹⁹ – [OMISSIS]

²⁰ – [OMISSIS]

- 22 Gepland was dat ongeveer 35 miljard EUR van deze financiering zou worden gebruikt voor de herkapitalisatie en de herstructurering van de banken.²¹
- 23 Het Steunprogramma was gebaseerd op een aantal kerndocumenten, die dateren van december 2010, en op verordening (EU) nr. 407/2010 van de Raad van 11 mei 2010 en relevante uitvoeringsbesluiten daarvan. Met geregelde tussenpozen werden de documenten en de uitvoeringsbesluiten bijgewerkt.²²
- 24 Ierland sloot op 16 december 2010 een memorandum van overeenstemming met de Europese Commissie. Dit memorandum bevatte drie belangrijke documenten [Or. 11], te weten een memorandum inzake het economisch en [financieel] beleid, een memorandum houdende specifieke economische beleidsvoorwaarden en een technisch memorandum van overeenstemming. De minister en de president van de Centrale Bank hebben het memorandum van overeenstemming ondertekend.²³
- 25 Binnen dit memorandum van overeenstemming verwoordde het memorandum inzake het economisch en financieel beleid een sleutelement van het Steunprogramma voor de Ierse banken als volgt:

„Om het vertrouwen te herstellen, moet de banksector fundamenteel worden verkleind en hervormd – en moeten er fondsen beschikbaar zijn teneinde de solvabiliteit te ondersteunen”.²⁴

- 26 In de afdeling „De levensvatbaarheid van de financiële sector herstellen” verwees het memorandum naar de gespannen situatie waarin een groot deel van het Ierse bankwezen verkeerde en naar het voortdurende gebrek aan markttoegang en de daling van het aantal deposito’s. In dat kader werd ook vermeld:

„Wij streven er in de eerste plaats naar de financiële sector ingrijpend te hervormen, en ze meer in het bijzonder aanzienlijk te verkleinen, de niet-levensvatbare gedeelten van het stelsel af te zonderen en de sector opnieuw gezond te laten functioneren. Het is belangrijk dit proces te ondersteunen door middel van kapitaalinjecties in levensvatbare financiële instellingen.”²⁵

- 27 De banken moesten in dit kader een aantal maatregelen nemen, waaronder het afstoten van niet-essentiële activa. In de punten 11 en 12 van het memorandum worden de volgende verplichtingen genoemd:

„11. Om de bovengenoemde doelstellingen te bereiken, zullen de banken uiterlijk eind februari 2011 deleveragingplannen moeten indienen bij de nationale autoriteiten. De plannen zullen worden opgesteld op basis van duidelijke periodieke targets die door de centrale bank worden bepaald,

²¹ – [OMISSIS]

²² – [OMISSIS]

²³ – [OMISSIS]

²⁴ – [OMISSIS]

²⁵ – [OMISSIS]

rekening houdend met de „Prudential Liquidity Assessment Review” (PLAR) die zal worden uitgevoerd door de Europese Commissie, de ECB en het IMF. Tegen eind maart 2011 zal de centrale bank, met de hulp van een internationaal erkend consultancybedrijf, haar beoordeling van de herstructureringsplannen van de banken afronden (structurele benchmark). De deleveragingplannen zullen een onderdeel zijn van de herstructureringsplannen die bij de Europese Commissie moeten worden ingediend met het oog op de goedkeuring ervan krachtens de mededingingsregels van de Unie.

12. Om deze reorganisatie en inkrimping van de banksector te ondersteunen, zullen de kapitaalnormen worden verstrengd. Hoewel we verwachten dat de banken in een geherstructureerd systeem kapitaal zullen kunnen ophalen op de markt, erkennen we dat de strengere normen ertoe kunnen leiden dat levensvatbaar geachte banken op korte termijn overheidsfinanciering nodig zullen hebben. Om dit proces te ondersteunen – en het de nodige credibiliteit te verlenen – zullen wij de kapitaalbehoeften van de banken onder de loep nemen, meer bepaald door de actuele waardering van de activa te beoordelen en door strenge stresstests uit te voeren [„Prudential Capital Assessment Review’(PCAR) 2011].”²⁶

- 28 De criteria waaraan de „strenge stresstestscenario’s” moesten voldoen, dienden in overleg met de Europese Commissie, de Europese Centrale Bank en het IMF te worden bepaald (tegen uiterlijk eind 2010). De evaluatie van de activa van de banken en het PCAR-proces moesten tegen eind maart 2011 zijn afgerond en bekendgemaakt.²⁷
- 29 [Or. 12] De centrale bank moest AIB, Bank of Ireland en EBS aansturen om ervoor te zorgen dat zij tegen eind februari 2011 een tier 1-kernkapitaalratio van 12 % bereiken, en zij moest ILP aansturen om ervoor te zorgen dat deze vennootschap diezelfde doelstelling bereikte tegen eind mei 2011.²⁸
- 30 Het memorandum van overeenstemming legde aan het ministerie van Financiën, de centrale bank en het National Treasury Management Agency strenge vereisten inzake rapportering op.²⁹
- 31 Op 28 april 2011, na de voltooiing van de PCAR-operatie, werd een bijgewerkte versie van het memorandum van overeenstemming gepubliceerd. Daarin was vermeld dat de totale kapitaalbehoefte van Bank of Ireland, AIB, EBS en ILP was bepaald op 24 miljard EUR. De PLAR had de te bereiken verhouding tussen leningen en deposito’s vastgelegd op 122,5 %. Die doelstelling moest uiterlijk

²⁶ – [OMISSIS]

²⁷ – [OMISSIS]

²⁸ – [OMISSIS]

²⁹ – [OMISSIS]

eind 2013 worden bereikt, maar de centrale bank moest ook tussentijdse targets bepalen.³⁰

Verordening nr. 407/2010 van de Raad (11 mei 2010)

32 Het Europees financieel stabilisatiemechanisme (hierna: „EFSM”) werd ingesteld bij verordening (EU) nr. 407/2010 van de Raad van 11 mei 2010 (hierna: „verordening”).

33 De considerans van de verordening verwijst naar de verergering van de financiële crisis, het effect ervan op de leencapaciteit van verschillende lidstaten en het feit dat deze toestand de financiële stabiliteit van de Europese Unie als geheel ernstig kon bedreigen indien hij niet werd aangepakt. Daarom werd het noodzakelijk geacht een EU-stabilisatiemechanisme in te stellen, waarmee de Unie specifieke moeilijkheden in welbepaalde lidstaten het hoofd kon bieden.³¹

34 Op de lidstaten rust de algemene verdragsrechtelijke verplichting om hun eigen begroting op orde te houden en het Verdrag formuleert ook het algemene beginsel dat er geen „bail-outs” mogen plaatsvinden (artikel 125 VWEU). Het EFSM is uiteindelijk echter gesteund op artikel 122, lid 2, VWEU, dat de Europese Unie in staat stelt om onder bepaalde voorwaarden financiële bijstand aan een lidstaat te verlenen in geval van:

„ernstige dreiging van grote moeilijkheden die worden veroorzaakt door [...] buitengewone gebeurtenissen die deze lidstaat niet kan beheersen”.³²

35 De verordening bepaalt dat het EFSM zal worden geactiveerd in de context van de gezamenlijke steun van de Europese Unie en het Internationaal Monetair Fonds. Aan de bijstand, die de vorm kan aannemen van een lening of van een kredietlijn, moeten algemene economische beleidsvoorwaarden worden verbonden, en samen met de bijstand moet een aanpassingsprogramma in verband met de financiële toestand van de lidstaat worden goedgekeurd. De Europese Commissie en de lidstaat moeten een memorandum van overeenstemming sluiten waarin de bijstandsvoorwaarden worden gepreciseerd. De Europese Commissie moet de algemene economische beleidsvoorwaarden ten minste om de zes maanden aan een nieuw onderzoek onderwerpen en dient met de lidstaat te bespreken welke wijzigingen in zijn aanpassingsprogramma noodzakelijk kunnen blijken. Zij moet ook op gezette tijden nagaan of het economisch beleid van de begunstigde lidstaat strookt met de voorwaarden en het programma. Daartoe stelt de lidstaat alle nodige gegevens ter beschikking van de Commissie en verleent hij haar zijn volledige medewerking.³³

³⁰ – [OMISSIS]

³¹ – [OMISSIS]

³² – [OMISSIS]

³³ – [OMISSIS]

[Or. 13] Uitvoeringsbesluit

- 36 Op 7 december 2010 heeft de Raad op grond van verordening nr. 407/2010 een uitvoeringsbesluit tot verlening van financiële bijstand van de Unie aan Ierland goedgekeurd. De bijstand werd verleend in de vorm van een lening van 22,5 miljard EUR, die in 13 tranches zou worden betaald. De uitbetaling van de tranches werd in de allereerste plaats afhankelijk gesteld van de inwerkingtreding van de leningsovereenkomst en het memorandum van overeenstemming, en voorts ook van gunstige driemaandelijke beoordelingen door de Commissie, in overleg met de ECB, van Ierlands naleving van de in dit besluit en het memorandum van overeenstemming opgenomen algemene economische beleidsvoorwaarden.³⁴
- 37 Artikel [3, lid 5,] van het uitvoeringsbesluit verplichtte Ierland ertoe om over te gaan tot:
- „een afdoende herkapitalisatie, een snelle afbouw van de schuldhefboom en een grondige herstructurering van het bankstelsel, zoals in het memorandum van overeenstemming is uiteengezet”.³⁵
- 38 In het memorandum houdende specifieke economische beleidsvoorwaarden, dat een van de in het memorandum van overeenstemming opgenomen documenten was, werd verwezen naar dit uitvoeringsbesluit en werd een tijdschema voor de te ondernemen acties vastgelegd. Tevens werd daarin herhaald dat de vrijgave van de bijstandstranches afhing van de driemaandelijke beoordelingen van de naleving van de voorwaarden tijdens de looptijd van het Programma.³⁶
- 39 Ook bepaalde het dat de PCAR die in 2011 moest worden uitgevoerd, diende te worden verricht volgens een werkwijze die door de centrale bank, de Commissie, het IMF en de ECB werd bepaald. Die laatste drie instanties moesten bij de validatie van het proces worden betrokken.³⁷
- 40 De titel „Deleveragingmaatregelen” van dit memorandum verplichtte de centrale bank ertoe een PLAR uit te voeren voor 2011, met de bedoeling om:
- „de schuldhefboom van het banksysteem geleidelijk aan af te bouwen en de afhankelijkheid van de banken van kortetermijnfinanciering te verminderen tegen het einde van de looptijd van het programma.”³⁸
- 41 Ook werd daarin bepaald dat „ambitieuze targets” moesten worden bepaald voor de verhouding leningen/deposito's, die konden verzekeren dat de banken tegen de relevante data aan de Basel III-normen zouden voldoen.³⁹

³⁴ – [OMISSIS]

³⁵ – [OMISSIS]

³⁶ – [OMISSIS]

³⁷ – [OMISSIS]

³⁸ – [OMISSIS]

- 42 Over de concrete vormgeving en de tenuitvoerbrengring van de PLAR moest een akkoord worden gesloten met de Commissie, de ECB en het IMF. Het toezicht erop en de uitvoering ervan moesten gebeuren door de centrale bank. Afhankelijk van de resultaten diende de regering ervoor te zorgen dat de banken zo nodig met aandelenvermogen werden geherkapitaliseerd, zodat zij zouden voldoen aan het minimumkapitaalvereiste van 10,5 %. ILP moest op grond van een specifieke bepaling worden geherkapitaliseerd tot zij een tier 1-kernkapitaalratio van 12 % bereikte.⁴⁰

[Or. 14] Lening van het Verenigd Koninkrijk

- 43 De lening die het Verenigd Koninkrijk aan Ierland had toegekend, bevatte onder meer de voorwaarde dat bewezen werd dat Ierland volgens de EU en het IMF voldeed aan de voorwaarden die met hen waren overeengekomen.⁴¹

Prudential Capital Assessment Review 2011

- 44 Overeenkomstig haar verplichtingen op grond van het Steunprogramma voerde de centrale bank begin 2011 een Prudential Capital Assessment Review („PCAR”) en een Prudential Liquidity Assessment Review („PLAR”) uit van de Ierse banken. De resultaten daarvan werden op 31 maart 2011 gepubliceerd als het „Financial Measures Programme Report”.⁴²

Of aan de kapitaalvereisten was voldaan, werd naar eigen zeggen conservatief ingeschat. Vereist werd dat activa werden verkocht en dat het kapitaal werd verhoogd „in die mate dat ook verliezen zouden kunnen worden gedekt die veel hoger zijn dan aanvankelijk geraamd”.⁴³

- 45 Die benadering werd om een aantal redenen gehanteerd:

45.1 De huidige en de te verwachten verliezen op leningen ten gevolge van de instorting van de vastgoedmarkt en de ernstige economische neergang hadden ertoe geleid dat de Ierse banken afhankelijk waren geworden van de Staat voor kapitaalinjecties, en van het Eurosysteem en de centrale bank voor liquiditeiten.⁴⁴ Ondanks de reeds genomen maatregelen, was het vertrouwen van de markten in de banken niet teruggekeerd.

45.2 Elders in dit rapport wordt opgemerkt dat de zes Ierse banken in de periode september-december 2010 meer dan 100 miljard EUR aan financiering

³⁹ – [OMISSIS]

⁴⁰ – [OMISSIS]

⁴¹ – [OMISSIS]

⁴² – [OMISSIS]

⁴³ – [OMISSIS]

⁴⁴ – [OMISSIS]

verloren, omdat schuldinstrumenten niet werden verlengd en deposito's werden opgevraagd.⁴⁵

45.3 Er moest een drukbestendige raming leningen-verliezen worden gemaakt, die „volle geloofwaardigheid zou genieten op de internationale markten”.⁴⁶

46 In het rapport werden de kapitaalvereisten voor elke bank op basis van drie afzonderlijke maar complementaire tests geëvalueerd: een door een internationaal financieel adviesbedrijf uitgevoerde en door een ander internationaal financieel adviesbedrijf gecheckte raming leningen-verliezen, de PCAR-stresstest 2011 en de PLAR 2011.⁴⁷

47 Voor de beoordeling leningen-verliezen werden de verliesramingen beoordeeld in verhouding tot de looptijd van de leningen, en bij de classificatie ervan werd zowel gewerkt met een „basisscenario” (waarbij ervan uitgegaan werd dat de vooruitzichten van de EU voor de Ierse economie correct waren) als met een „rampspoedscenario”/„stressscenario” (waarbij ervan uitgegaan werd dat de economie nog verder zou krimpen, hoewel dit niet werd verwacht). De totale blootstelling van de Ierse banken aan huizenhypotheken werd begroot op 140,7 miljard EUR. Voor ILP bedroegen de relevante cijfers voor deze rubriek 3,026 miljard EUR (basisscenario) en 5,209 miljard EUR (stressscenario).⁴⁸

[Or. 15] PCAR

48 Op basis van de verstrekte gegevens begrootte de centrale bank dat alle banken samen over een periode van drie jaar 5,8 miljard EUR (basisscenario) dan wel 9,5 miljard EUR (stressscenario) verlies zouden lijden op huizenhypotheken. Voor ILP werd dit verlies begroot op 1,624 miljard EUR, respectievelijk 2,679 miljard EUR.⁴⁹

49 Na beoordeling van de verliezen en onderwerping van de gegevens aan stresstests, heeft de centrale bank het vereiste van een aanvullende „kapitaalbuffer” of „extra schokdemper” toegevoegd, zodat het hoofd zou kunnen worden geboden aan onzekere gebeurtenissen waarmee in de stresstest geen rekening was gehouden.⁵⁰

Wettelijke kapitaaltoereikendheidsvereisten

50 De ten tijde van die beoordeling geldende kapitaaltoereikendheidsvereisten kwamen uit de richtlijn kapitaalvereisten, die in Iers recht was omgezet bij de European Communities (Capital Adequacy of Credit Institutions) Regulations 2006 [besluit van 2006 houdende de regels van de Europese Gemeenschappen

⁴⁵ – [OMISSIS]

⁴⁶ – [OMISSIS]

⁴⁷ – [OMISSIS]

⁴⁸ – [OMISSIS]

⁴⁹ – [OMISSIS]

⁵⁰ – [OMISSIS]

betreffende de kapitaaltoereikendheid van kredietinstellingen] en de European Communities (Capital Adequacy of Investment Firms) Regulations 2006 [besluit van 2006 houdende de regels van de Europese Gemeenschappen betreffende de kapitaaltoereikendheid van beleggingsondernemingen]. Volgens die besluiten moest het kapitaal van kredietinstellingen minstens 8 % van hun risicogewogen activa bedragen. Volgens de kapitaalclassificatie uit de richtlijn kapitaalvereisten omvat het tier 1-kernkapitaal (de hoogste kwaliteitsklasse) eigen vermogen, reserves en ingehouden inkomsten.⁵¹

- 51 De centrale bank was belast met het toezicht op de naleving van de richtlijn kapitaalvereisten en de besluiten.⁵²
- 52 Op grond van de bepalingen ervan mag zij een hogere kapitaalratio dan de minimumratio opleggen, en sinds maart 2010 heeft zij voor alle kredietinstellingen een kapitaalvereiste gesteld van 4 % Tier 1 en 8 % „Total Solvency”.⁵³
- 53 Een aanvullend permanent vereiste werd opgelegd aan de instellingen ten aanzien waarvan de PCAR 2011 was uitgevoerd. Hun Tier 1-kernkapitaalratio moest voortaan minstens 10,5 % bedragen in standaardomstandigheden.⁵⁴
- 54 Evenwel werd er ook rekening mee gehouden dat Basel III reeds ten dele in werking zou treden in januari 2013, en volledig van kracht zou zijn in 2019. De bedoeling was om de richtlijn kapitaalvereisten te wijzigen en er de nieuwe regels in te verwerken, die leiden tot een wijziging van de soorten kapitaal die mogen worden meegeteld bij de berekening van de kapitaaltoereikendheid. De centrale bank achtte het gepast ervoor te zorgen dat de banken klaar waren om aan de Basel III-normen te voldoen.⁵⁵

PLAR en deleveraging

- 55 Vastgesteld werd dat ILP, om een verhouding leningen/deposito's van 122 % te bereiken tegen eind 2013, haar leningenportefeuille moesten „deleveragen” met 15,6 miljard EUR. Dit impliceerde dat de bank haar portefeuille van hypotheek in het VK en haar portefeuille met commerciële hypotheek van de hand moest doen. Aangenomen werd dat bij die verkoop kortingen van 25 %, respectievelijk 50 % zouden moeten worden verleend.⁵⁶
- 56 [Or. 16] De verwachting was dat het deleveragingproces zou leiden tot een verlies van ongeveer 2,2 miljard EUR. ILP had eind 2010 een Tier 1-kernkapitaalratio

⁵¹ – [OMISSIS]

⁵² – [OMISSIS]

⁵³ – [OMISSIS]

⁵⁴ – [OMISSIS]

⁵⁵ – [OMISSIS]

⁵⁶ – [OMISSIS]

van 10,6 % (ongeveer 1,7 miljard EUR), wat onvoldoende was om die verliezen op te vangen.⁵⁷

Beslissing van de centrale bank

- 57 Op basis van de voorgaande gegevens nam de centrale bank een beslissing over de hoeveelheid kapitaal die iedere bank moest ophalen. Het totaal voor de vier betrokken banken bedroeg 24 miljard EUR.⁵⁸
- 58 Voor ILP bedroeg het totaalcijfer 4 miljard EUR. De centrale bank was de mening toegedaan dat ILP daarmee de verliezen van de deleveraging zou kunnen dekken, en een Tier 1-kernkapitaalratio van 6 % én een buffer van 0,3 miljard EUR zou kunnen behouden in een stressscenario (de Tier 1-kernkapitaalratio zou 10,5 % bedragen in het basisscenario).⁵⁹

Bijgewerkte versie van het memorandum van overeenstemming

- 59 Op 16 mei 2011 heeft de Raad van de Europese Unie een extra uitvoeringsbesluit vastgesteld. Daarin was onder meer bepaald dat de Ierse nationale banken tegen eind juli 2011 moesten worden geherkapitaliseerd. Wat ILP betreft, bepaalde dit besluit dat deze deadline zou worden aangepast met betrekking tot de verwachte verkoop van activa, maar niet anderszins.⁶⁰
- 60 Op basis van dit besluit hebben de Europese Commissie en de Ierse Staat de dag daarop een bijgewerkte versie van het memorandum van overeenstemming aangenomen. Daarin was onder meer bepaald dat uiterlijk op het einde van de maand een akkoord met de onderneming moest worden bereikt over de plannen ter herkapitalisatie van ILP en dat onverwijld een procedure ter verkoop van Irish Life Assurance moest worden opgestart. Het memorandum houdende specifieke economische beleidsvoorwaarden werd bijgewerkt teneinde de vereisten inzake de herkapitalisatie van de banken overeenkomstig de PCAR-resultaten daarin op te nemen. Het bedrag dat volgens die beoordeling nodig was, te weten 24 miljard EUR, moest bestaan uit 21 miljard EUR Tier 1-kernkapitaal en 3 miljard EUR voorwaardelijk kapitaal.⁶¹
- 61 Het uitvoeringsbesluit van de Raad van de Europese Unie werd ook gewijzigd teneinde daarin het vereiste op te nemen dat de banken tegen eind juli 2011 werden geherkapitaliseerd in lijn met de resultaten van de PCAR en PLAR. In het geval van ILP vereiste een besluit van 30 mei 2011 dat 2,9 miljard EUR werd bereikt tegen die datum, en dat de overige 1,1 miljard EUR zouden worden

⁵⁷ – [OMISSIS]

⁵⁸ – [OMISSIS]

⁵⁹ – [OMISSIS]

⁶⁰ – [OMISSIS]

⁶¹ – [OMISSIS]

gehaald uit de verkoop van activa en door het nemen van maatregelen inzake passivabeheer.⁶²

- 62 Het besluit verplichtte de banken ook om te „deleveragen” zodat hun depositoratio 122,5 % zou bedragen tegen eind 2013.⁶³

DE WET

- 63 Het direction order dat aan de basis ligt van het onderhavige geding is op grond van de Wet vastgesteld. De Wet is van toepassing op kredietinstellingen waaraan financiële bijstand is verleend. Zij is op 21 december 2010 aangenomen.

- 64 [OMISSIS]

- 65 [Or. 17] De doelstellingen van de Wet zijn in Section 4 uiteengezet. De Wet heeft onder meer tot doel:

- a) de ernstige en voortdurende verstoring van de economie en de financiële systemen aan te pakken, en de ernstige en voortdurende bedreiging weg te nemen voor de stabiliteit van bepaalde kredietinstellingen in Ierland en het financieel systeem in het algemeen;
- b) de kredietinstellingen in Ierland te hervormen, teneinde te zorgen voor een stabilisering en een herstructurering van deze instellingen (overeenkomstig de staatssteunregels van de Europese Unie) in de context van het National Recovery Plan 2011-2014 [nationaal herstelplan 2011-2014] en het Programma van de EU/het IMF voor financiële bijstand aan Ierland;
- e) de belangen van de depositohouders van de kredietinstellingen te beschermen;
- f) te voorzien in de dringende behoefte:
 - (i) de beschikbaarheid van krediet in de Ierse economie te bevorderen;
 - (ii) de belangen van de Staat te beschermen met betrekking tot de garanties die hij heeft verleend op grond van de Credit Institutions (Financial Support)] Act van 2008, en de door de Staat in dat verband genomen maatregelen te ondersteunen;
 - (iii) de belangen van de belastingbetalers te behartigen;

⁶² – [OMISSIS]

⁶³ – [OMISSIS]

- (iv) het vertrouwen in de banksector te herstellen en steun te bieden voor de maatregelen die de overheid ter ondersteuning van deze sector heeft genomen;
 - (v) de activiteiten van de betrokken instellingen en de verplichtingen en taken van hun ambtenaren en medewerkers te laten aansluiten bij het algemeen belang en de andere doelstellingen van deze Wet;
 - (g) de financiële positie van een betrokken instelling in stand te houden of te herstellen, en
 - (h) de [High] Court de bevoegdheid te verlenen om hervormingen op te leggen bij wege van overeenkomstig richtlijn 2001/24/EG uitgevaardigde bevelen.⁶⁴
- 66 Section 7 van de Wet geeft de minister de bevoegdheid om „ontwerpen van direction orders” op te stellen:
- 7 (1) Onder voorbehoud van de leden 2 en 4, mag de minister een ontwerp van direction order opstellen, waarin wordt voorgesteld een bepaalde instelling te verplichten tot de verrichting (binnen een bepaalde termijn) of het zich onthouden (gedurende een bepaalde periode) van bepaalde handelingen dan wel van een reeks handelingen die ertoe strekken samen een bepaald doel te bereiken, waarbij in het bijzonder – zonder afbreuk te doen aan de algemene aard van het bovenstaande – kan worden gedacht aan één of meer van de volgende handelingen:
- (a) onverminderd wettelijke of contractuele voorkeursrechten, de regels betreffende de notering aan een gereguleerde markt of de regels van enige andere markt waarop de aandelen van de betrokken instelling van tijd tot tijd kunnen worden verhandeld, aandelen uitgeven ten gunste van de minister of een door hem aangewezen persoon, onder [Or. 18] voorwaarden die de minister specificiert in het ontwerp van direction order en in ruil voor een door de minister bepaalde tegenprestatie;
 - (b) verzoeken de notering van de aandelen van de betrokken instelling aan een gereguleerde markt te laten schrappen of schorsen, dan wel deze aandelen voortaan niet meer te laten noteren aan een gereguleerde markt maar aan een andere multilaterale handelsfaciliteit („multilateral trading facility”);
 - (c) het bedrag verhogen van het maatschappelijk kapitaal (ook door de schepping van nieuwe aandelenklassen) van de betrokken

⁶⁴ – Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 4 april 2001 betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen (hierna: „richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen”).

instelling, om haar in staat te stellen aandelen uit te geven ten gunste van de minister of een door hem aangewezen persoon;

- (d) de oprichtingsakte en de statuten van de betrokken instelling in een bepaalde zin wijzigen (zoals – zonder afbreuk te doen aan de algemene aard van het bovenstaande – de rechten van de aandeelhouders of een bepaalde klasse van aandeelhouders wijzigen);
 - (e) onder welbepaalde voorwaarden afstand doen van een bepaald actief- of passiefbestanddeel, of een welbepaald gedeelte van het bedrijf van de betrokken instelling.
- (2) De minister mag een ontwerp van direction order maar opstellen indien hij, na overleg met de president [van de centrale bank], van mening is dat de uitvaardiging van een direction order met de door hem voorgestelde inhoud noodzakelijk is voor de verwezenlijking van een bepaalde doelstelling van de Wet, die in het betrokken ontwerp wordt gespecificeerd.
- (3) Indien de minister een ontwerp van direction order met betrekking tot een bepaalde instelling opstelt dat uitsluitend of onder meer tot doel heeft om de financiële positie van een kredietinstelling in stand te houden of te herstellen, maakt hij in dat ontwerp uitdrukkelijk melding van dat oogmerk, overeenkomstig de richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen.
- (4) Tenzij de betrokken instelling ermee instemt dat een direction order (in de door de minister voorgestelde bewoordingen) wordt opgesteld, of er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden (in de zin van lid 5), moet de minister alvorens hij een ontwerp van direction order opstelt:
- (a) de betrokken instelling een schriftelijke kennisgeving bezorgen met de tekst van het ontwerp van direction order, alsook een samenvatting van de redenen waarom de minister van mening is dat een direction order met de door hem voorgestelde inhoud noodzakelijk is;
 - (b) de betrokken instelling 48 uur (of een in overleg tussen de minister en de betrokken instelling bepaalde kortere periode) de tijd geven om schriftelijke opmerkingen bij hem in te dienen, en
 - (c) krachtens punt b ingediende opmerkingen in overweging nemen.

(5) [...] ⁶⁵

67 [Or. 19] Section 9 van de Wet staat het uitvaardigen van „direction orders” in de volgende bewoordingen toe:

- 9 (1) Zo snel mogelijk na de voltooiing van de in Section 7 bedoelde procedures in verband met het ontwerp van direction order, zal de minister de [High] Court eenzijdig verzoeken om een order (hierna: „direction order”) uit te vaardigen waarvan de formulering identiek is aan die van zijn ontwerp.
- (2) Wanneer de [High] Court krachtens lid 1 kennis neemt van een eenzijdig verzoek en zij van oordeel is dat de vereisten van Section 7 zijn nageleefd en dat de in die Section bedoelde mening van de minister redelijk is en niet berust op een onjuiste rechtsopvatting, vaardigt zij een direction order uit waarvan de formulering identiek is aan die van het ontwerp van direction order [of van de aangepaste versie ervan, die na inoverwegingneming van de in Section 7, lid 4, onder c), bedoelde opmerkingen tot stand gekomen is].
- (3) Indien de minister in een direction order heeft aangegeven dat dit order ertoe strekt de financiële positie van een kredietinstelling in stand te houden of te herstellen, en de [High] Court van oordeel is dat de minister het ontwerp inderdaad met die bedoeling heeft vastgesteld, vermeldt zij in het betrokken direction order dat het direction order of het relevante gedeelte ervan een saneringsmaatregel is in de zin van de richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen.
- (4) Een rapport van de [centrale] bank in verband met aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de president van de bank behoren, met inbegrip van de financiële positie van de betrokken instelling, kan bij de behandeling van het verzoek als bewijs worden aangedragen, ongeacht of dit rapport specifiek met het oog op dat verzoek is opgesteld.
- (5) De [High] Court kan de formulering van het ontwerp van direction order enkel wijzigen indien zij ervan overtuigd is dat:
- (a) een of meer vereisten van Section 7 niet zijn nageleefd, of dat de in Section 7, lid 2, bedoelde mening van de minister onredelijk is dan wel op een onjuiste rechtsopvatting berust;
 - (b) de wijziging opportuun is, gelet op een in lid 4 bedoeld rapport;
 - (c) de wijziging noodzakelijk is ter verwezenlijking van de in het ontwerp van direction order gespecificeerde doelstelling of een andere doelstelling van de Wet.

⁶⁵ – [OMISSIS]

- (6) Indien de [High] Court dit gepast acht, kan zij richtsnoeren in verband met de publicatie van een direction order geven.
- (7) Onder voorbehoud van lid 8, treedt een direction order in werking
 - (a) overeenkomstig Section 11, indien een verzoek is ingediend op grond van die Section, of
 - (b) 5 werkdagen na de uitvaardiging ervan, indien geen dergelijk verzoek is ingediend.
- (8) De [High] Court beveelt dat een direction order of een voorschrift daarvan met onmiddellijke ingang in werking treedt indien zij ervan overtuigd is dat dit order of dit voorschrift ertoe strekt: [Or. 20]
 - (a) het aandelenkapitaal van de betrokken instelling onmiddellijk en daadwerkelijk te verhogen door aandelen uit te geven ten gunste van de minister of een door hem aangewezen persoon:
 - (i) om een imminente niet-naleving door de betrokken instelling van de op haar van toepassing zijnde wettelijke kapitaalvereisten te voorkomen of eraan te verhelpen, of
 - (ii) om de betrokken instelling onverwijld in staat te stellen aan de door de [centrale] bank opgelegde wettelijke kapitaaltargets te voldoen, of
 - (b) een imminente bedreiging voor de financiële stabiliteit van de betrokken instelling uit de weg te ruimen;
 - (c) een imminente bedreiging voor de stabiliteit van het Ierse financiële stelsel uit de weg te ruimen.
- (9) [...] ⁶⁶

68 Section 11 van de Wet bepaalt dat de betrokken instelling of een lid daarvan de [High] Court binnen 5 dagen mag verzoeken een direction order nietig te verklaren (die termijn is later verlengd tot 14 dagen). De [High] Court gaat slechts tot nietigverklaring over:

„indien zij van oordeel is dat een of meer vereisten van Section 7 niet zijn nageleefd, of dat de in Section 7, lid 2, bedoelde mening van de minister onredelijk is dan wel op een onjuiste rechtsopvatting berust”. ⁶⁷

⁶⁶ – [OMISSIS]

⁶⁷ – [OMISSIS]

69 Indien vaststaat dat sprake is van een van deze juridische tekortkomingen, kan de High Court ook besluiten het direction order aan te passen, in plaats van het nietig te verklaren.⁶⁸

70 Voor de onderhavige zaak is het van belang erop te wijzen dat volgens Section 47 van de Wet in een direction order een bepaling kan worden opgenomen volgens welke de bevoegdheden die de leden van de betrokken instelling bezitten op de algemene vergadering, kunnen worden uitgeoefend door de minister.⁶⁹

71 Section 52 van de Wet bepaalt:

„Een krachtens deze Wet uitgevaardigd order dat luidens de tekst ervan tot doel heeft om de financiële positie van een kredietinstelling in stand te houden of te herstellen, strekt ertoe effecten te sorteren overeenkomstig de richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen, en wettelijke regelingen tot uitvoering daarvan”.⁷⁰

72 Section 53 van de Wet luidt:

De bepalingen van deze Wet, en krachtens deze Wet uitgevaardigde orders, gelden onverminderd [Or. 21]:

- (a) de Companies Acts [ondernemingswet], de Building Societies Act 1989 [hypotheekbankenwet van 1989], the Credit Union Act 1997 [kredietverenigingswet van 1997] of enige andere regeling;
- (b) enige andere rechts- of billijkheidsregel;
- (c) een krachtens een wettelijke regeling opgesteld overzicht van goede praktijken;
- (d) regels betreffende de notering aan een gereguleerde markt of de regels van enige andere markt waarop de aandelen van een betrokken instelling van tijd tot tijd kunnen worden verhandeld;
- (e) de oprichtingsakte en de statuten van een betrokken instelling;
- (f) overeenkomsten waarbij een dergelijke instelling of haar dochteronderneming(en) partij zijn, waardoor zij gebonden zijn of waarbij zij een belang hebben, behoudens voor zover in deze Wet uitdrukkelijk anders is bepaald.⁷¹

⁶⁸ – [OMISSIS]

⁶⁹ – [OMISSIS]

⁷⁰ – [OMISSIS]

⁷¹ – [OMISSIS]

- 73 Section 61 bevat een zogenaamde „switch-off”-bepaling, volgens welke indien (a) het uitvoeren van het order of enige stap die ter voorbereiding daarvan wordt genomen (met inbegrip van het opstellen van een ontwerp van order), (b) een in overeenstemming met dit order verrichte of juist niet verrichte handeling, (c) de gevolgen van een dergelijke handeling of een dergelijk nalaten, (d) de gevolgen van het order, of (e) enige andere handeling die is verricht of waartoe toestemming is verleend op grond van deze Wet of die voortvloeit uit een voorschrift van de Wet, moeten leiden tot de totstandkoming van rechten of verplichtingen op grond van relevante overeenkomsten, ingevolge de Section dergelijke rechten of verplichtingen niet ontstaan. Dankzij die bepaling kan er bijvoorbeeld voor worden gezorgd dat de uitvoering van een direction order, zo zij anders zou moeten worden opgevat als een contractuele niet-nakoming door de betrokken instelling, niet tot aansprakelijkheid kan leiden.⁷²
- 74 De Wet bepaalt dat het direction order zo nodig verklaart dat de maatregel een saneringsmaatregel is in de zin van de richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen.⁷³

HET DIRECTION ORDER

- 75 In juli 2011 werd door toedoen van de minister aan de aandeelhouders van ILPGH op een BAV een voorstel voorgelegd. Dit voorstel strekte ertoe de herkapitalisatie van ILP ten belope van 4 miljard EUR door middel van verschillende maatregelen te vergemakkelijken, onder meer door middel van een kapitaalinjectie van 2,7 miljard EUR door de minister.⁷⁴
- 76 De BAV werd gehouden op 20 juli 2011. Het voorstel werd afgewezen door de aandeelhouders, die in de plaats daarvan een aantal resoluties aannamen die de onderneming machtigden om verschillende andere stappen met het oog op de herkapitalisatie te zetten.⁷⁵ Het recht van de bestuurders om aandelen in het kapitaal van de onderneming toe te kennen werd herroepen en de raad van bestuur kreeg de opdracht geschikte personen aan te wijzen om de mogelijkheden betreffende herkapitalisatie opnieuw te onderzoeken en op zoek te gaan naar investeerders. De raad van bestuur kreeg ook de opdracht om in contact te treden met de centrale bank, de minister, de bevoegde autoriteiten van de Europese Unie, het IMF en de Europese Centrale Bank om de geplande herkapitalisatie te laten onderzoeken en de deadline voor de voltooiing ervan te laten verschuiven.⁷⁶
- 77 [Or. 22] Omdat zijn voorstel door de aandeelhouders was afgewezen, bereidde de minister krachtens Section 7 van de Wet een ontwerp van direction order voor ter

⁷² – [OMISSIS]

⁷³ – [OMISSIS]

⁷⁴ – [OMISSIS]

⁷⁵ – [OMISSIS]

⁷⁶ – [OMISSIS]

herkapitalisatie van ILP. In dit ontwerp werd vermeld dat een direction order volgens de minister nodig was om ervoor te zorgen dat bepaalde doelstellingen van de Wet werden verwezenlijkt. De minister verzocht de High Court vervolgens op grond van Section 9 van de Wet om uitvaardiging van een direction order. De High Court vaardigde het direction order uit (met de door de minister voorgestelde tekst), na een op 26 juli 2011 gehouden ex-parte zitting.⁷⁷

- 78 Ingevolge het direction order kreeg de minister in ruil voor de kapitaalinjectie van 2,7 [miljard] EUR 99,2 % van ILPGH in handen. Meer in het bijzonder werd ILPGH ertoe verplicht om ten gunste van de minister nieuwe aandelen uit te geven tegen een door hem bepaalde koers (iets minder dan 6,5 cent per aandeel, te weten een korting van 10 % op de aandelenkoers van 23 juni 2011), en kreeg zij in ruil daarvoor 2,7 miljard EUR. Ook werd 400 miljoen EUR gevonden door de uitgifte van „contingent capital notes” [instrumenten die onder bepaalde voorwaarden in eigen vermogen (aandelenkapitaal) van de emittent kunnen worden omgezet]. Daartoe werd de aandeelhouders de zeggenschap over de onderneming ontnomen, werden de oprichtingsakte en de statuten gewijzigd, werden de op de BAV genomen beslissingen teruggedraaid en werd de onderneming van de Ierse en de Londense beurs gehaald. Ook werden diverse relevante rechtsregels (zowel wettelijke, gewonterechtelijke en billijkheidsregels als regels die golden krachtens gedragscodes of overeenkomsten) in feite buiten toepassing gelaten voor zover zij de onderneming betroffen.⁷⁸
- 79 De volledige tekst van het direction order is aan het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing gehecht.

VERZOEK OM NIETIGVERKLARING VAN HET DIRECTION ORDER

- 80 Dit verzoek om een prejudiciële beslissing vindt zijn oorsprong in de procedure bij de High Court of Ireland betreffende het verzoek om nietigverklaring van het direction order dat verzoekers overeenkomstig Section 11 van de Wet hebben ingediend.
- 81 De Wet schrijft in Section 11 voor dat de High Court het direction order slechts nietig verklaart indien zij van oordeel is dat een of meer vereisten van Section 7 van de Wet niet zijn nageleefd, of dat de in Section 7, lid 2, bedoelde mening van de minister (volgens welke een direction order noodzakelijk is ter verwezenlijking van een doelstelling van de Wet) onredelijk is dan wel op een onjuiste rechtsopvatting berust. Bij de behandeling van dit verzoek gaat de High Court dus na of het direction order rechtens gebrekkig is wegens door de minister gemaakte

⁷⁷ – [OMISSIS]

⁷⁸ – [OMISSIS]

fouten.⁷⁹ Het is geen beroep tegen of nieuwe beoordeling van het direction order dat in het kader van de eenzijdige verzoeksprocedure is uitgevaardigd.

82 Verzoekers hebben betoogd dat het direction order ongeldig is omdat het niet volgens de procedurevoorschriften van de Wet is vastgesteld en omdat de mening van de minister onredelijk is en berust op onjuiste rechtsopvattingen.⁸⁰

83 Over het feit dat de bank moest worden geherkapitaliseerd bestond geen discussie tussen partijen; wel over het feit dat 4 miljard EUR nodig was. Verzoekers' grief was dat het optreden van de minister neerkwam op een onrechtmatige overname van de onderneming en een onteigening van hun belang in de onderneming.⁸¹

84 Voor de High Court staan slechts de volgende kwesties ter discussie:

84.1 Zijn de voorschriften van Section 7 van de Wet nageleefd?

84.2 Is de mening van de minister (volgens welke het direction order nodig is) redelijk?

[Or. 23] 84.3 Berust de mening van de minister op een onjuiste rechtsopvatting?⁸²

85 Naar het oordeel van de High Court heeft de minister Section 7 van de Wet nageleefd.

86 Verzoekers' hoofdargument betreft een aantal onjuiste rechtsopvattingen in verband met het Unierecht, in het bijzonder inbreuken op richtlijn 77/91/EEG van de Raad, zoals gewijzigd (hierna: „Tweede vennootschapsrichtlijn”). Aangezien het redelijkheidsconcept uit het Ierse recht gedeeltelijk kan samenvallen met de kwestie van de onjuiste rechtsopvatting en aangezien de High Court in dit geval van oordeel is dat de aangevoerde onjuiste rechtsopvattingen tot gevolg kunnen hebben dat de mening van de minister zelf onredelijk is, acht zij het wenselijk om het argument betreffende de „onjuiste rechtsopvatting” eerst te behandelen.⁸³

DE TWEDE VENNOOTSCHAPSRICHTLIJN

87 Partijen zijn het oneens over de vraag of het direction order, dan wel de daarin vervatte bevelen, in strijd zijn met het Unierecht en in het bijzonder met de Tweede vennootschapsrichtlijn.

88 Verzoekers voeren aan dat de mening van de minister berust op onjuiste rechtsopvattingen, voor zover het direction order onverenigbaar is met het

⁷⁹ – [OMISSIS]

⁸⁰ – [OMISSIS]

⁸¹ – [OMISSIS]

⁸² – [OMISSIS]

⁸³ – [OMISSIS]

Unierecht. In het bijzonder betogen zij dat het direction order in strijd is met de Tweede vennootschapsrichtlijn, aangezien daarbij:

- 88.1 het kapitaal van de onderneming is verhoogd zonder dat de aandeelhouders daarmee op de algemene vergadering hadden ingestemd, hetgeen in strijd is met artikel 25 [van deze richtlijn];
 - 88.2 nieuwe aandelen zijn uitgegeven, maar deze aandelen niet eerst werden aangeboden aan de bestaande aandeelhouders, wat in strijd is met artikel 29 [van deze richtlijn]; en
 - 88.3 de nominale waarde van de aandelen van de onderneming is verlaagd, zonder dat de aandeelhouders daarmee op de algemene vergadering hadden ingestemd, en daartoe ook de oprichtingsakte en de statuten zijn gewijzigd, eveneens zonder de bedoelde instemming, wat in strijd is met artikel 8 [van deze richtlijn].⁸⁴
- 89 Verzoekers steunen hun argumenten inzake de Tweede vennootschapsrichtlijn op een aantal uitspraken van het Hof van Justitie in prejudiciële zaken, namelijk in de zogenaamde „Griekse zaken” [Sindesmos Melon e.a. (C-381/89), Karella en Karelis e.a. (C-19/90 en C-20/90), Kerafina (C-134/91 en C-135/91), Pafitis (C-441/93), Diamantis (C-373/97), Kefalas (C-367/96)], alsook op het arrest Commissie/Spanje (C-338/06).
- 90 Verzoekers leiden uit deze zaken af dat de Tweede vennootschapsrichtlijn moet worden nageleefd, aangezien nergens uitdrukkelijk in een afwijking is voorzien. Noch in het Verdrag, noch in andere regelgeving van de Unie is in een afwijking voorzien. Ook van een impliciete afwijking is volgens hen geen sprake.⁸⁵
- 91 Verweerder en de andere belanghebbenden – Permanent TSB Group Holdings plc en Permanent TSB plc – (hierna samen: „verweerders”) bestrijden dit betoog met de volgende argumenten:
- 91.1 Wanneer de Tweede vennootschapsrichtlijn juist wordt uitgelegd, blijken noch het direction order, noch de daarin vervatte bevelen in strijd met de bepalingen van deze richtlijn.
 - 91.2 [Or. 24] De Tweede vennootschapsrichtlijn ziet niet op gevallen waarin een maatregel als het direction order is uitgevaardigd op last van een bevoegd gerecht, en is dus niet aan de orde.
 - 91.3 Voor zover het direction order een saneringsmaatregel is in de zin van de richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen, is het geldig en rechtmatig volgens het Unierecht, niettegenstaande de

⁸⁴ – [OMISSIS]

⁸⁵ – [OMISSIS]

bepalingen van de Tweede vennootschapsrichtlijn die er ogenschijnlijk mee in strijd zijn.

- 91.4 Voor zover het direction order vereist was om te voldoen aan de voorwaarden voor financiële bijstand aan Ierland op grond van het Europees financieel stabilisatiemechanisme, de verordening en alle besluiten tot uitvoering daarvan, is het geldig en rechtmatig volgens het Unierecht, niettegenstaande de bepalingen van de Tweede vennootschapsrichtlijn die er ogenschijnlijk mee in strijd zijn.
- 91.5 Het direction order was vereist of was om andere redenen geldig en rechtmatig volgens het Unierecht op grond van de artikelen 49 VWEU, 65 VWEU, 107 VWEU, 119 VWEU, 120 VWEU en/of 126 VWEU en/of het Zevende deel van dit Verdrag.
- 92 Verweerders betogen dat de hierboven aangehaalde zaken thans moeten worden gelezen tegen de achtergrond van de verplichtingen van de staat die zijn vermeld in de artikelen 119 VWEU, 126 VWEU en titel VII van het VWEU in het algemeen, en tegen de achtergrond van de uit het Steunprogramma en de uitvoeringsbesluiten voortvloeiende verplichtingen in het bijzonder.⁸⁶
- 93 Wat verweerders in wezen betogen is dat de Staat volgens het Unierecht het recht had de nodige maatregelen te nemen om zijn eigen financiële systeem als geheel in stand te houden, en dat het Verdrag hem zelfs verplichtte de maatregelen te nemen die hij heeft genomen, teneinde ervoor te zorgen dat een instelling van systemisch belang voor Ierland en de Europese Unie uit de gevarenzone werd gehaald.⁸⁷
- 94 Nog volgens verweerders kan een order dat precies is uitgevaardigd om een verplichting van Unierecht na te komen, niet met succes worden bestreden op grond van het Unierecht.⁸⁸
- 95 In het bijzonder betogen zij dat de Tweede vennootschapsrichtlijn nooit als basis kan dienen om een handeling onwettig te verklaren, wanneer de lidstaat wettelijk verplicht was om die handeling te verrichten.⁸⁹
- 96 Verweerders stellen dat de voornoemde bepalingen, gelet op het bewijs inzake de eventuele gevolgen voor Ierland en de Europese Unie indien geen herkapitalisatie werd doorgevoerd, de Staat ertoe verplichtten om de in casu getroffen maatregelen te nemen en dat zij voorrang hadden boven iedere andere wettelijke bepaling.⁹⁰ Zij wijzen er ook op dat de Tweede vennootschapsrichtlijn de staat niet het recht ontnam om op grond van de artikelen 49 VWEU en 65 VWEU maatregelen te

⁸⁶ – [OMISSIS]

⁸⁷ – [OMISSIS]

⁸⁸ – [OMISSIS]

⁸⁹ – [OMISSIS]

⁹⁰ – [OMISSIS]

nemen in een geval waarin zijn volledige financiële systeem, rekening houdend met de hierboven uiteengezette kwesties, in gevaar was.

- 97 Zij voeren aan dat een afwijking van de Tweede vennootschapsrichtlijn niet nodig was, en dat een dergelijke afwijking, gesteld dat zij wél nodig was, kan worden gevonden in de wettelijke verplichting om te doen wat de minister heeft gedaan. In de Griekse zaken was van een dergelijk aspect geen sprake.⁹¹
- 98 [Or. 25] Verweerders wijzen ook op het belang van het feit dat de Europese Commissie de krachtens het direction order verrichte handelingen heeft goedgekeurd op grond van de staatssteunregels.⁹² Samengevat hebben de Ierse autoriteiten in juli 2011 aan de Commissie gevraagd de herkapitalisatie goed te keuren. Het ingediende voorstel kwam overeen met het op de BAV gedane voorstel.⁹³
- 99 De Europese Commissie heeft op 20 juli 2011 een tijdelijke goedkeuring verleend voor een herkapitalisatie van ILP ten belope van hoogstens 3,8 miljard EUR door de Ierse autoriteiten. Er werd geen eindbeslissing genomen zolang Ierland geen nieuw herstructureringsplan had ingediend.⁹⁴
- 100 De Europese Commissie stelde vast dat het voorstel aangaande ILP staatssteun opleverde in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU.⁹⁵ Zij aanvaardde dat de herkapitalisatie noodzakelijk was om een „ernstige verstoring in de economie van een lidstaat” te vermijden in de zin van artikel 107, lid 3, onder b).⁹⁶ De Commissie verwees naar de aanwijzingen die zij had gegeven in een mededeling van 2009 betreffende staatssteun in de banksector en verklaarde dat het voorstel voldeed aan de in die mededeling vervatte criteria, aangezien het passend, noodzakelijk en evenredig was in de gegeven omstandigheden.⁹⁷
- 101 De Europese Commissie kende de voorschriften van de Wet en merkte terloops op dat de minister zich erop zou kunnen beroepen indien de onderneming niet vrijwillig met de voorstellen zou instemmen.⁹⁸ Alle partijen in de onderhavige zaak zijn het erover eens dat het besluit van de Commissie op zich niet bepalend is voor de rechtmatigheid van de genomen maatregelen, maar de minister heeft er zich niettemin op gebaseerd.

⁹¹ – [OMISSIS]

⁹² – [OMISSIS]

⁹³ – [OMISSIS]

⁹⁴ – [OMISSIS]

⁹⁵ – [OMISSIS]

⁹⁶ – [OMISSIS]

⁹⁷ – [OMISSIS]

⁹⁸ – [OMISSIS]

PREJUDICIËLE VRAGEN

- 102 De High Court acht een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie noodzakelijk om te kunnen bepalen of de minister blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat een direction order, met de door hem voorgestelde formulering, noodzakelijk was.
- 103 De High Court is tot de volgende feitelijke en juridische bevindingen gekomen.⁹⁹
- 103.1 Vanaf 2008 werden ILP en andere Ierse banken steeds afhankelijker van financiële bijstand van de Staat en de Europese Unie. Toen geleidelijk aan bleek dat de financiële rampspoed van die jaren maar niet wilde wijken, volstonden de inspanningen van de Ierse regering ter ondersteuning van de banken niet om de markten ervan te overtuigen dat de banken levensvatbaar waren of dat de Staat bij machte was ze te blijven ondersteunen.
- 103.2 Tegen het einde van 2010 bleek duidelijk dat de financiële stabiliteit van de Staat ernstig in gevaar was, in grote mate ten gevolge van de verbintenissen die de Staat ten aanzien van de banken was aangegaan.
- 103.3 De Staat had voor ongeveer 26 miljard EUR deposito's in verband met ILP gewaarborgd.
- 103.4 Door in november 2010 het Steunprogramma te aanvaarden is de Ierse Staat bindende juridische verbintenissen aangegaan ten aanzien van de Europese Commissie, de [Or. 26] Europese Centrale Bank en het IMF, met inbegrip van de verbintenis om levensvatbare Ierse banken te herkapitaliseren.
- 103.5 Als onderdeel van het Programma verbond de centrale bank zich ertoe om een Prudential Capital Assessment Review (PCAR) en een Prudential Liquidity Assessment Review (PLAR) uit te voeren, en om op basis van de resultaten daarvan de kapitaalbehoeften van de banken te bepalen.
- 103.6 De resultaten van de PCAR en de PLAR zijn op 31 maart 2011 gepubliceerd.
- 103.7 De Staat was juridisch verplicht om tegen 31 juli 2011 de herkapitalisatie te verrichten in lijn met de bovengenoemde „reviews” (beoordelingen).
- 103.8 De president van de centrale bank heeft ILP vervolgens opgedragen om haar eigen vermogen met 4 miljard EUR te verhogen. Dat bevel was bindend voor ILP en is niet in rechte bestreden. De centrale bank heeft dit bevel gegeven in haar hoedanigheid van onafhankelijke toezichthouder.
- 103.9 Het was niet erg waarschijnlijk dat het benodigde kapitaal kon worden opgehaald bij particuliere investeerders.

⁹⁹ – [OMISSIS]

- 103.10 Het was evenmin waarschijnlijk dat dit kapitaal kon worden opgehaald bij de bestaande aandeelhouders.
- 103.11 Indien de bank niet binnen de gestelde termijn had kunnen worden geherkapitaliseerd, zou zij waarschijnlijk failliet zijn gegaan, vanwege het feit dat de depositohouders massaal hun geld zouden hebben opgevraagd („run on the bank”), ten gevolge van de intrekking van de licentie van de bank, naar aanleiding van een verzoek om terugbetaling van de diverse „notes”, als gevolg van de stopzetting van de noodliquiditeitssteun of door een combinatie van deze mogelijke gebeurtenissen.
- 103.12 Het faillissement van ILP zou er waarschijnlijk toe geleid hebben dat de aandeelhouders hun volledige kapitaal verloren.
- 103.13 Het faillissement van ILP zou waarschijnlijk zeer zware negatieve gevolgen hebben gehad voor de Ierse Staat, omdat zich een „run on the bank” zou hebben kunnen voordoen en in dat geval ook een beroep op de staatsgarantie zou zijn gedaan tot een bedrag van ongeveer 26 miljard EUR, of omdat andere banken dan zouden zijn „besmet”, omdat de financiering aan de Ierse Staat uit het Steunprogramma dan geheel of gedeeltelijk zou zijn stopgezet wegens de niet-nakoming van de voorwaarden ervan, door de sancties die krachtens het Verdrag zouden zijn opgelegd of door een combinatie van deze mogelijke gebeurtenissen.
- 103.14 De negatieve gevolgen voor de Staat zouden waarschijnlijk de bedreiging voor de financiële stabiliteit van andere lidstaten of de Europese Unie nog hebben vergroot.
- 103.15 De Staat heeft de beslissing om in de herkapitalisatie te investeren genomen teneinde zijn juridische verplichtingen na te komen. Deze beslissing was in het belang van het Ierse financiële systeem, de Ierse onderdanen en de onderdanen van de andere lidstaten.
- 103.16 De Staat heeft besloten om ILP te herkapitaliseren door middel van een inschrijving door de minister van Financiën op gewone aandelen ten belope van 2,3 miljard EUR, voorwaardelijk kapitaal ten belope van 0,4 miljard EUR en een „standby”-investering van 1,1 miljard EUR. De te betalen prijs per aandeel bedroeg 0,06345 EUR, wat betekende dat een korting van 10 % werd toegekend op de middenkoers van 23 juni 2011. Toen bleek hoeveel aandelen er moesten worden uitgegeven in ruil voor de hoger vermelde 2,3 miljard EUR, werd duidelijk dat de minister voor 99,2 % eigenaar zou worden van de onderneming.
- 103.17 De beurskoers van die dag was, anders dan verzoekers betogen, niet het resultaat van marktvervalsing. De koers was in de jaren daarvoor hoe dan ook gekelderde, en was na de bekendmaking van de resultaten van de PLAR en de PCAR nog eens zeer sterk gedaald. Dat kwam waarschijnlijk [Or. 27]

doordat de markt betwijfelde of de bank in staat was om de vereiste herkapitalisatie door te voeren op een voor beleggers interessante manier.

103.18 In het herkapitalisatieplan van de bank was onder meer voorzien in de verkoop van haar onderdeel Irish Life. Verzoekers hebben aangevoerd dat de verkoop van Irish Life een onteigening van de aandeelhouders van ILPGH vormde. Irish Life was echter eigendom van ILP en behoorde dus niet toe aan de aandeelhouders van ILPGH. De waarde van Irish Life kon dus net zo min als de passiva van ILP aan deze aandeelhouders worden toegerekend.

103.19 Indien de waarde van Irish Life aan deze aandeelhouders werd toegekend, zou hun ten onrechte een bedrag worden uitgekeerd.

103.20 De aandelenstorting van de onderneming werd niet meegeteld als deel van de herkapitalisatie en is niet uit de onderneming gehaald door de minister.

103.21 A Een maatregel inzake passivabeheer leidde tot een aanzienlijk verlies voor de houders van achtergestelde schuldinstrumenten en droeg in grote mate bij tot de herkapitalisatie.

103.22 De Europese Commissie stemde er krachtens de staatssteunregels mee in dat ILP werd geherkapitaliseerd met staatsmiddelen op dezelfde manier, tegen dezelfde prijs en in dezelfde omvang als uiteindelijk gebeurde op basis van het door de High Court uitgevaardigde direction order.

103.23 De „Irish Takeover Panel” (Ierse Overname-autoriteit) heeft voor de overheidsinvestering op basis van dat voorstel een vrijstelling van Regel 9 verleend. Daarbij werd geen inbreuk gemaakt op de Overnamerichtlijn.

103.24 De raad van bestuur van ILP steunde het voorstel van de minister, zij het niet van ganser harte. De raad van bestuur was van mening dat dit de enige mogelijkheid was voor de onderneming om de vereiste herkapitalisatie te verwezenlijken. De BAV werd samengeroepen teneinde de nodige besluiten aan te nemen.

103.25 Het voorstel van de Staat werd op de BAV van 20 juli 2011 afgewezen door de aandeelhouders, die wilden onderzoeken of er geen andere manieren waren om het vereiste kapitaal bijeen te brengen. De raad van bestuur kreeg de opdracht om de termijn voor de herkapitalisatie te laten verlengen.

103.26 Noch de minister, noch de president van de centrale bank was geneigd om een dergelijke verlenging te vragen. Gelet op de bron van de deadline, moest een verlenging worden goedgekeurd door de externe partners en de leden van de Raad.

103.27 De minister besloot om overeenkomstig de Wet een ontwerp van direction order op te stellen.

103.28 De minister stelde de president van de centrale bank op de hoogte van zijn plannen, zoals de Wet vereist.

103.29 De president van de centrale bank deelde zijn standpunt mee, namelijk dat hij het waarschijnlijk achtte dat het ontwerp van direction order de in de Wet neergelegde doelstellingen kon verwezenlijken.

103.30 De voorzitter van de raad van bestuur van de onderneming maakte de minister attent op de brief die hij na de BAV had geschreven en waarin de standpunten van de niet-instemmende aandeelhouders werden uiteengezet.

103.31 [Or. 28] Het direction order werd aangevraagd en op 26 juli 2011 overeenkomstig de in de Wet beschreven procedure door de High Court of Ireland uitgevaardigd.

103.32 Verzoekers klaagden over gebrek aan openheid en een inbreuk door de minister en/of zijn wettelijke vertegenwoordigers op hun verplichtingen ten aanzien van de High Court of Ireland bij de indiening van het verzoek. In casu was evenwel geen sprake van gebrek aan openheid, noch van een inbreuk door de minister en/of zijn wettelijke vertegenwoordiger op hun verplichtingen ten aanzien van de High Court of Ireland bij de indiening van het verzoek.

103.33 Het direction order had (net als het op de BAV gedane voorstel) onder meer tot gevolg dat de minister 99,2 % van de uitgegeven aandelen van ILPGH in handen kreeg. Het was bijgevolg noodzakelijk om een einde te maken aan de officiële notering van de aandelen van de onderneming in Ierland en het Verenigd Koninkrijk. Anders dan verzoekers betogen, maakte dat geen inbreuk uit op de richtlijn betreffende markten voor financiële instrumenten (Markets in Financial Instruments Directive of „MiFID”).

103.34 De Wet staat de door de minister verrichte handeling toe. Het direction order kan slechts nietig worden verklaard of worden gewijzigd indien de High Court van oordeel is dat de mening van de minister volgens welke het direction order noodzakelijk was, onredelijk was of berustte op een onjuiste rechtsopvatting.

The High Court of Ireland verzoekt het Hof van Justitie thans om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

Gelet op:

- (i) de Tweede vennootschapsrichtlijn (richtlijn 77/91/EEG van de Raad, zoals gewijzigd),**
- (ii) de richtlijn betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen (richtlijn 2001/24/EG),**

- (iii) de verplichtingen die op de Ierse Staat rusten krachtens het VWEU en in het bijzonder krachtens de artikelen 49, 65, 107, 120 en titel VIII van het Derde deel daarvan,**
 - (iv) de verplichtingen die op de Ierse Staat rusten krachtens het EU/IMF-Steunprogramma, en**
 - (v) de voorwaarden van de uitvoeringsbesluiten van de Raad tot verlening van financiële bijstand van de Unie aan Ierland, die zijn vastgesteld op grond van verordening (EU) nr. 407/2010 van de Raad,**
- (1) staat de Tweede vennootschapsrichtlijn er in alle omstandigheden, met inbegrip van die van de onderhavige zaak, aan in de weg dat krachtens Section 9 van de Credit Institutions (Stabilisation) Act 2010 een direction order wordt uitgevaardigd op basis van de mening van de minister dat dit noodzakelijk is, wanneer dit order tot gevolg heeft dat het kapitaal van een onderneming zonder de toestemming van de algemene vergadering wordt verhoogd; dat zonder de toestemming van de algemene vergadering nieuwe aandelen worden uitgegeven die niet eerst aan de bestaande aandeelhouders worden aangeboden; dat de nominale waarde van de aandelen van de onderneming zonder de toestemming van de algemene vergadering wordt verlaagd, en dat daartoe zonder de toestemming van de algemene vergadering de oprichtingsakte en de statuten van de onderneming worden gewijzigd?;**
- (2) is het direction order dat de High Court op grond van Section 9 van de Credit Institutions (Stabilisation) Act 2010 heeft uitgevaardigd in verband met Irish Life and Permanent Group Holdings plc en Irish Life and Permanent plc in strijd met het Unierecht?**

[Or. 29][OMISSIS][Or. 30][OMISSIS]